

odpovídá-li postup žalovaného úřadu těmto zásadám v zákoně vytknutým, vyhovuje jeho výrok zákonu.

Nejvyššímu správnímu soudu není možno posouditi, zdali výtky ve stížnostech uvedené jsou odůvodněny nebo zdali naříkané rozhodnutí vyhovuje zákonu, neboť ani spisy, ani rozhodnutí neobsahují přesného číselného zjištění jednotlivých výdajů a nákladů, které zvýšením nájemného mají býti hrazeny, a doby, kdy vznikly, kterážto doba dle odst. 4 § 8 může býti rozhodná a není ani patrné, podle kterého klíče při číselné repartici úhrnkové části na jednotlivé nájemníky bylo postupováno. Nedostatek ten jest tím podstatnější, poněvadž úřad ve svém výroku uvádí také momenty, k nimž by, pokud jde o celkovou výši, vůbec nebylo lze hleděti (4. odst. č. 1 a 4) nebo k nimž i pokud jde o repartici po rozumu odst. 7, případně 8, bylo lze hleděti jen částečně a to různým způsobem, zejména výnos nájemného z najatých místností, poměr činží stěžovatelův k činžím ostatních nájemců, způsob, jakým se najatých místností používá, zda a jakou škodu pronájemci tím působí a podl.

Pro tuto podstatnou vadnost naříkaného rozhodnutí i řízení, o něž výrok ten se opírá, bylo jej zrušiti podle § 6 zák. o správ. soudě a náleží úřadu, aby řídě se zásadami svrchu uvedenými, podrobně a přesně jednotlivé výdaje a náklady, k nimž hleděl, uvedl a zjistil jak co do jejich povahy, tak co do výše i co do ostatních okolností po rozumu § 8 závažných, jakož i aby repartici číselně provedl dle odst. 7 případně 8 cit. šu tak, aby správnost jeho postupu a výroku bylo lze posouditi.

Č. 988.

Policejní záležitosti: * V policejním řízení trestním může se nejvyšší správní soud zabývatí výtkami proti výměře trestu jen, pokud výměra ta nestala se v mezích trestního předpisu, a nemůže zkoumatí hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností.

(Nález ze dne 21. října 1921 č. 13160.)

Věc: Hanuš K. v K. (adv. Dr. Otto Lichtenstern z Prahy) proti zemské správě politické v Praze stran přestupku předpisů o úpravě obchodu s obilím.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Trestním nálezem okresní správy politické v K. z 5. července 1920 byl stěžovatel uznán vinným přestupkem § 34 bodu 6 vl. nař. ze dne 23. března 1920 č. 169 sb. z. a n., spáchaným tím, že dne — převzal od komisionáře Státního obilního ústavu firmy N. a spol. v K. 23 pytle žita po 70 kg, znečištěného kaštanovým šrotem k semletí, aniž se dříve přesvědčil, jak bylo jeho povinností, je-li dodávka bezvadná, že dodávku pozastavil teprve, když bylo již přes polovici pytlů do mlýnského ústrojí nasypáno a nemohlo býti již zadrženo, že dal příštího dne i ostatní pytle falšovaného žita nasypati, a odsouzen k pokutě 20.000 K nebo k vězení na 3 měsíce.

Odvolání z tohoto nálezu nebylo vyhověno, což stížnost nařiká pro neúplnost konaného šetření, nesprávné posouzení věci a proto, že za základ nálezu byly položeny okolnosti nedokázané a s touto záležitostí nesouvisející.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, že v době, kdy byl trestní nález vydán, neplatilo již vládní nařízení z 23.

března 1920, neboť bylo zrušeno vládním nařízením ze dne 11. června 1920 č. 390 sb. z. a n., které nabylo účinnosti dnem 22. června 1920, poněvadž však do § 17 bodu 5 nového vládního nařízení bylo pojata ustanovení shodující se úplně s předpisem § 34 bodu 6 dříve cit. vl. nař. a stanovena na přestupky tohoto předpisu stejná trestní sankce, nelze tedy shledati trestní nález nezákonným z tohoto důvodu.

Přestupku dle § 17 bod 5 vl. nař. ze dne 11. června 1920 č. 390 sb. z. a n. dopustí se držitel mlýna, jenž povinnosti na něho přenesené poruší nebo jich nedbá. Není sporno, že jde o mlýn smluvní, t. j. o mlýn, kterému smlouvou se Státním obilním ústavem jsou uloženy určité povinnosti. Odkazuje-li trestní nález na smlouvu, vychází patrně ze všeobecné, obvyklé smlouvy, jakou Státní obilní ústav s držiteli mlýnů pravidelně uzavírá. V této smlouvě jsou obsažena ustanovení o způsobu převzetí meliva, dle nichž jest mlynář povinen obstarati kvalitativní převzetí meliva jemu přiděleného; shledá-li při převzetí kvalitativní vady, jež mu nebyly předem oznámeny, jest povinen jednati dle předpisů Pražské plodinové bursy a zpracovati veškeré přidělené plodiny, jež komise znalců na této burse uznala za způsobilé k výrobě zboží pro lidskou výživu.

Aplikují-li se tyto povinnosti smluvní na tento případ, jde z toho, že mlynář byl povinen již při převzetí žita přesvědčiti se o jeho jakosti, že nemělo býti dáno do zámelu žito, jež bylo shledáno kvalitativně vadným. Jak zjištěno, byla však asi polovice dodaného žita bez kontroly jeho jakosti nasypána do mlýnských strojů a zbytek přes to, že byly seznány kvalitativní vady. Z toho zřejmo, že stěžovatel jako spolumajitel mlýna zanedbal povinnosti uložené mu smlouvou a právem byla v tomto zanedbání zjištěném konaným šetřením shledána skutková podstata přestupku, jímž byl uznán vinným.

Pokud jde o výtku, že v trestním nálezu bylo poukázáno také na to, že již delší dobu docházely úřadu četné stížnosti na špatnou jakost a provi-
sační mouky mlýnem dodané a že její špatná jakost byla příčinou demon-
strací v K., nemohl se nejvyšší správní soud zabývati touto výtkou, maje
zkoumati toliko, je-li rozhodnutí zákonné neb nezákonné, tedy pokud jde
o trest, byl-li trest uložen v mezích zákonitého předpisu.

Zvláště dlužno vytknouti, že zákonitá ustanovení upravující policejní řízení trestní neobsahují žádných předpisů o přitěžujících a pcelehčujících okolnostech a vůbec o nich se nezmiňují.

Bylo tedy stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 989.

Ochrana nájemníků: * Přezkoumává-li nájemní úřad k návrhu nájemníkovu podle § 15, odst. 4 zák. z 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n., zda nájemné smluvené při prvním pronájmu uskutečněném za platnosti cit. zákona jest podle § 10 přiměřené, a upraví-li nájemné, jež shledal nepřiměřeným, může stanovit jako den, od kdy úřední úprava nájemného má působiti, onen den, kdy po podání návrhu nájemníkovu poprvé nastane pro nájemníka povinnost platiti nájemné, jehož přezkoumání co do výše se nájemník domáhal.

(Nález ze dne 22. října 1921 č. 13.127.)